

Moris byl jen dalším vtípkem našich sluhů, protože byl zrzavý, jak už jsem zmiňoval, a přibyl po Šantýho odchodu. Vsadil bych se o patnáctikilový pytel granulí, že kdyby venku běhaly kočky v barvě duhy, naši sluhové by je donesli domů všechny, aby měli kompletní sbírku barev.

„Čičí. Pojď ke mně, mám tu místo.“

Mrsknul jsem ocasem a nechal se ještě chvíli přemlouvat, až jsem vyskočil na gauč a rozplácl se u svého pána.

„No jo, hezky hajinkej,“ mluvil na mě a hladil mě. „Už ti to skoro zarostlo. Na zimu to možná stihne zarůst celé a budeš mít hezký kožíšek.“

Chvíli mě hladil na místě, kde jsem dřív míval nohu, ale teď tam byla už jen dlouhá táhlá jizva a nová srst, přes kterou ještě dost profukovalo. Nikdy jsem se nedozvěděl, jak jsem o nohu vlastně přišel, ale po pravdě mě to ani nezajímalo. Když jsem se tehdy po nehodě a po krátkém pobytu u Marušky konečně dobelhal domů, bál jsem se o víc než jen o nohu. Měl jsem horečku a už pomalu ani nevěděl, co je skutečnost a co mdloby, moje zadní noha byla napuchlá a obrovská. Naštěstí se o mě sluhové postarali nejlépe, jak mohli, a já jsem jim za to do dnešního dne vděčný.

Teď už asi chápete, proč mě muž nazývá Tříkolkou.

Chvíli jsem si nechal hladit to místo, kde dřív byla levá zadní, a pak znovu párkrát mrsknul ocasem a muž s hlazením přestal.

Podíval jsem se na Šarýho, který stále bez hnutí ležel na klíně paní a měl přivřené oči.

„Co je?“ zeptal se mě zničehonic, a já se lekl. Nestávalo se, aby na mě jen tak promluvil, protože náš vztah nebyl zrovna přátelský.

„Nic.“

„Jak myslíš.“

„Snad jen...“ zaváhal jsem. „Jestli nevíš něco o té holce.“

Šarý otevřel oči a podíval se na mě. „Máš o ni strach?“

„Ne, proč bych měl?“

Na to mi už neodpověděl a mně za další větu nestál.

Znovu jsem se tedy rozplácl a za chvíli tiše oddychoval a spal.

Kapitola 8.

Už jste někdy viděli běhat kočku ze spaní? Mě nejednou vzbudili a ptali se mě, kam se jde, protože jsem cukal nohama, jako by byly na provázku. Všichni se tomu smáli, což mě trochu štvalo, ale nechal jsem je, ať se baví. I dnes jsem měl sen a byl běhací a i teď mě probudila mužova ruka.

Sen jsem si samozřejmě nepamatoval celý, ale vím, že se mi zdálo o Marušce. To by asi nebylo zvláštní, protože se mi zdálo o ledasčem, jenže sen o Marušce byl jiný. Viděl jsem, jak jí někdo ubližuje, ale nebylo to nic konkrétního.

Otočil jsem se na Šarýho, který změnil místo a nyní ležel rozvalený na křesle. Lidské bytosti na tom byly stejně. Všichni se uložili ke spánku, až na Morise. Blížil se večer a on chtěl ven jako vždycky a já zvažoval, jestli mám jít s ním, což byla další zvláštnost, protože jsem to jindy neřešil. Chodil jsem ven, jak a kdy se mi chtělo, a musel se při tom naučit ignorovat brblání sluhů, kteří měli neustále něco proti takovému courání a tomu, že nejdeme najednou.

Zajímá vás, zda jsem měl obavu o Marušku? Moje odpověď vás asi zcela neuspokojí, ale já se o ni moc nebál. Spíš jsem doufal, že se jí stane něco, co ji vytréstá, ale to byl takový můj všeobecný pohled na svět, jestli mi rozumíte. Děje se zlo, a vesmír to tak nenechá, tak jsem to onehdy viděl.

